

...neboť beze mne
nemůžete činit nic.

Jan 15,5

... PROSÍME O TO SKRZE TVÉHO SYNA, JEŽÍŠE KRISTA NAŠEHO PÁNA...

Amen, amen, pravím vám, budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. Jan 16,23

... prosíme o to skrze Tvého Syna, Ježíše Krista **našeho Pána...**

S každou naší prosbou přicházíme k našemu Nebeskému Otci velmi správně podle Božího slova „ve jménu Ježíše Krista našeho Pána“. Připomínáme Jemu i sobě, že On je ten prostředník, díky jehož oběti na kříži mají naše modlitby k Němu „zelenou“. Díky Ježíši, našemu Pánu, je Boží sluchátko neustále na příjmu nám naslouchat, ale také slyšet nás a vyslyšet.

Kde je tedy ten zakopaný pes, že se modlíme a modlíme a stále nic se neděje? Nebude to právě v tom, že lžeme Nebeskému Otci i sobě, když k němu voláme skrze Ježíše Krista „**našeho Pána**“?

Skutečně „našeho Pána“? Víme vůbec, co to znamená, když řekneme, „**Ježíš je můj Pán**“? Nebylo by upřímnější konstatování, že prosíme pouze skrze Ježíše Krista, bez onoho automaticky naučeného dovětku, který ale v našem praktickém životě nemá žádné opodstatnění? A pak by nám možná i začalo docházet, že volat k Nebeskému Otci skrze Krista, který není mým Pánem, je jen házením hrachu na zed. Planá modlitba bez účinku, protože její vnitřní síla (že důvěřuji Bohu, že důvěřuji Ježíši, že důvěřuji Jeho lásce, která za mne umírá na kříži, že důvěřuji Bohu a Jeho plánům pro můj život) nemá z čeho svou moc čerpat. Účinná modlitba je modlitbou víry (rozuměj důvěry – závislosti na Ježíši). Každý křesťan ví, že kde není víra, kde není tato důvěra, tam se žádného účinku nedočkám. Ale kde není odevzdání života Ježíši, kde není Ježíš Pánem, tam přece není žádná důvěra. Tam je maximálně strach dát Bohu svůj život, aby, nedej Bože, nezačal skutečně konat svou vůli v mém životě. Kde není odevzdaný život Ježíši, tam ale není ani žádný prostor pro konání Ducha svatého. Zavřené dveře našeho srdce. Kolik Letnic ještě prožijeme zamřížovaní ve vězeních sebe sama? Ve svých vlastních plánech a představách?

Svévolníkem v kontextu Božího slova není člověk, který nezná Boha. Svévolník v kontextu Božího slova je ale každý, kdo zná Boha, věří, že Bůh existuje a přesto si ve svém životě nezávisle na Něm dělá, co chce. A nemusí to být ani žádný z devíti hříchů desatera. Stačí ten první: „Nebudeš mít jiného Boha mimo mne.“ Nebo pochopitelněji řečeno: „Nebudeš mít jiného Pána mimo mne.“ Ani sebe sama! Svévolník je člověk, který má strach z Boha a Jeho plánů ve svém životě. A proto Bohu nikdy neřekne: „Ježíši, Bůh Pánem mého života“. Proč ale tedy Boha prosíme skrze Ježíše Krista **našeho Pána** !?!

NENÍ NA ČASE SI KONEČNĚ PŘESTAT LHÁT?

Bůh nám dal život a náš život patří Jemu. Patříme Bohu a ne sami sobě. Jenže jak to mohou pochopit nevěřící, když to nechápu ani věřící? A jak to mohou pochopit věřící, když jim to biskupové a kněží neříkají? Nebo říkají, ale způsobem, že tomu nejspíš nikdo nerozumí, protože se to v praktickém životě církve nijak neprojevuje. Pokud by totiž Ježíš byl Pánem našich životů, vypadaly by naše farnosti úplně jinak.

Jak z toho ven? Soudím, že jsou jen dvě možnosti:

Začít se modlit upřímně a třeba i opravit liturgické texty: ...**“prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, který není naším Pánem“** .

A nebo – ta lepší varianta, dnes a každý den znovu v modlitbě: „Pane Ježíši, chci aby ses stal Pánem mého života. K tomu mi dej a znovu a znovu dávej svého svatého Ducha, protože ze svých vlastních sil toho nikdy nebudu schopen. Amen.“

A nebo je ještě třetí možnost. A sice, že křesťanství nějak špatně chápou, a všechno je podle představ Nebeského Otce. V tom případě se Jemu, i všem komu se tyto rádky donesou, omlouvám.

Ludvík Šojdr, duben 2012

ABBA OTČE – VOJTĚCH KODET - POKRAČOVÁNÍ

NOVÉ SYNOVSTVÍ I (9. ČÁST)

Bratři a sestry,

chceme-li poznat Boha takového, jaký je, jak jsme si už několikrát řekli, je třeba jít k samotnému Kristu. Pochopitelně. Protože právě Ježíšova zkušenost, Jeho svědectví a Jeho slovo je tou nejjistější cestou k poznání Otce. Teprve z toho, co Ježíši učil o svém Otci své učedníky a co nám zjevil, můžeme poznat pravou Otcovu tvář. Toto zjevení Otce, osoby Otce, tak, jak ji podává Ježíš, je pro nás novotou Evangelia. Je to něco, co v celém písmu svatém nemá obdoby. Ve Starém zákoně, když se mluvilo o Bohu jako o Otci, tak to bylo především v tom pojetí, jako Otci národa, anebo jako Stvořiteli. A teprve od toho odvozeně jako o Otci vůči jednotlivcům, a také jako o Otci mesiášského Krále, který má přijít. V Evangeliu nám ale Ježíš ukazuje Boha jako svého osobního, vlastního otce, který chce být zvláštním způsobem Otcem každému z nás. Budeme tedy dnes, více než kdy předtím, naslouchat Ježíšovým slovům o Otci. A necháme se inspirovat právě při té úvaze tím, jak On uváděl svoje učedníky do poznání Nebeského Otce. On sám řekl: „Nikdo nezná Otce, jenom Syn a ten, komu to Syn chce zjevit.“ A ve velekněžské modlitbě se Ježíš modlil: „Aby dal Otec učedníkům, apoštolům, poznat svoje jméno.“ Jméno, které je vlastně zviditelněním, nebo vyslovením tohoto důvěrného vztahu. Toto Ježíšovo Abba, Otče je v Ježíšových ústech vlastním jménem Božím, kterým my máme Boha oslovovat, a skrze které se máme s Otcem setkávat. Ježíš nám zjevil Otce jako vzor veškerého otcovství. Zatímco člověk se Otcem stává, tak Bůh je Otcem ze své podstaty. Jeho otcovství je Jeho osobním vlastním bytím. Ale nemůžeme tomuto otcovství rozumět v lidském slova smyslu. On není Otcem ve smyslu mužském. Nemůžeme v Bohu hledat, že by byl více mužem, než ženou. Poněvadž Jeho otcovství zahrnuje jak lidské otcovství, tak mateřství. Zahrnuje v sobě vlastní princip života. Ježíš zjevuje Otce právě jako plnost života, jako vlastní zdroj života vůbec. V řeči v Kafarnaum, v tzv. eucharistické řeči Ježíš řekl svým učedníkům (Jan 6,57): Jako mne poslal živý Otec, a já žiji z Otce, tak i ten, kdo žije ze mne, bude žít ze mne. Tedy i Ježíš mluvil o tom, že žije z Otce. Otec je život ve vlastním slova smyslu a tento život se zjevil v Synu. Proto jsme dnes mohli při nedělním evangeliu slyšet ten známý Ježíšův výrok (Jan 11,25): „Já jsem vzkříšení a život“. To Ježíš mohl říct právě proto, že stejně tak mohl říct: „Já a Otec jsme jedno“. Ten život, veškerý život, pramení z Otce. Ježíš nás učí takto se dívat na Otce, jako na Toho, v němž veškerý život prýští, ve kterém všechno má svůj původ a my se takto k tomu Otci ve svém životě vztahujeme.

Dále Ježíš ukazuje svého Otce jako nejdokonalejší zjevení Lásky a milosrdenství. Svatý Jan ve svém listu pak dokonce napíše na několika místech (1J 4,8; 1J 4,16) „Bůh je láska“. Ježíš to takto nevyslovil, ale v Jeho slovech toto je tajemně ukryto. Když nás Ježíš vede k tomu, abychom napodobovali svého Otce, tak říká v Matoušově evangeliu (Mt 5,48): „Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš Nebeský Otec“, anebo u Lukáše (Lk 6,36): „Buďte milosrdní, jako

je milosrdný váš Otec“. Dává tím najevo, že Otcova dokonalost je právě dokonalostí Lásky, která se úplně dává. Která nechává vycházet slunce, slovy Ježíšovými (Mt 5,4), „nad dobré i zlé a dešť sesílá na spravedlivé i nespravedlivé“. Toto Ježíš uvádí, právě když mluví o Otci jako o tom, kterého máme napodobovat. V Jeho velkorysosti a velikosti lásky. Otec je plnost lásky, která dává úplně všechno pro záchranu člověka. Pán Ježíš to vyjevil v rozhovoru s Nikodémem, když říká (Jan 3,16) „tak Bůh miloval svět, že dal svého Jediného Syna“. A tím vlastně daroval člověku sám sebe. Být Otcem tedy pro Boha znamená na prvním místě být tímto životodárným zdrojem lásky, která stále touží po šíření života uprostřed nás lidí v tomto světě. Ježíš zjevil Otce také jako toho, který všechno má ve svých rukou a všechno řídí. Pro náš duchovní život je toto poznání a toto svědectví velmi důležité. Pán to řekl ve své řeči v 10. kapitole Janova Evangelia (Jan 10,29). „Moje ovce nezahynou navěky. Můj Otec, který mi je dal je větší nade všechny a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky“. To je samozřejmě jistota, kterou nám nikdo na tomto světě nemůže dát. Jistota Otcovy náruče. Otec je ten, který nás tedy objímá. A ten, který se o nás, ve všem, s dobrotou a láskou v každodenním životě stará.

V horské řeči Pán Ježíš řekl: „Nedělejte si starosti a neříkejte: co budeme jíst? Nebo co budeme pít? Nebo do čeho se oblečeme? Po tom všem se shánějí pohané. Váš Nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Otec tedy chce pečovat o ty nejprostší skutečnosti našeho každodenního života. Jeho dobrota a láska je přítomna už samozřejmě vůbec v podstatě našeho bytí. Ale On nás nejen k životu povolal, ale On nás v životě udržuje. On nás udržuje vším, co prožíváme. A ve všem, čím procházíme. Když Ježíš mluvil o této Otcově péči, tak svým posluchačům vytýkal nedostatek víry. Říkal jim (Mt 6,30; Lk 12,28): „Vy malověrní, copak Otec se nepostará?“. Jenom vírou a důvěrou můžeme proniknout právě tu Boží péči a tajemství této Boží starostlivosti a dobroty, jeho prozřetelnosti, kterou pečuje o všechno živé a zvláštním způsobem o člověka. Může zažít na sobě tuto svrchovanou Otcovu pečlivost. On do nás vdechl svůj život a tento dech v nás stále udržuje, mohli bychom říct, že nad tímto dechem stále bdí. Proč by se nestaral také o to, co nutně k životu potřebujeme.

Pán Ježíš na jiném místě Evangelia říká (Mt 10,29): „Copak se neprodávají dva vrabci za halír? Ani jeden z nich nepadne na zem bez vědomí vašeho Otce. U vás pak jsou spočteny všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy, máte větší cenu, než všichni vrabci“.

Vidíme tedy, že Bůh svojí péčí zahrnuje celé stvoření a svou láskou je drží při životě. A své děti o to větší ochranou a péčí obklopuje každý den. Proto nás Ježíš může povzbuzovat, abychom se nebáli. O nebeském ptačtvu říká Ježíš (Mt 6,26): „Váš nebeský Otec je živí“.

My samozřejmě máme tendenci si svůj život řídit sami. Postarat se o něj, vzít všechno do svých rukou a tak častokrát ztrácíme to vědomí Boží péče, ale především ztrácíme radost ze života. A posléze i schopnost vůbec svůj život žít.

„Jestliže Bůh tak obléká polní travu“, řekl Ježíš svým učedníkům (Mt 6,30), „čím spíše vás, malověrní?“

Ježíš ale nikdy nenazývá Otce Otcem stvoření. Otcem přírody, otcem ptáků, otcem květin. Ale vždycky jenom Otcem svým a otcem našim. Čili ten vztah Otcův k nám je samozřejmě úplně na jiné rovině. Jako Stvořitel sice pečuje o celé stvoření, ale člověku projevuje zvláštní náklonnost a péči. Chce být osobně Otcem každému z nás. Chce být Otcem ve zcela zvláštním a jedinečném smyslu. Toto tajemství Božího Otcovství, tento konkrétní vztah, se mohl uskutečnit teprve po Ježíšově vzkříšení a po seslání Ducha svatého. Proto vidíme veliký přelom po Ježíšově zmrtvýchvstání. První slova zmrtvýchvstalého Krista, která říká Marii Magdaleně, ohlašují toto nové Otcovství, které dříve mohlo být jenom naznačeno. Při setkání s ním jí pověřil, aby učedníkům předala poselství (Jan 20,17). „Vystupuji k svému Otci a k Vašemu Otci.“ Toto předtím nikdy Ježíš neřekl. Zcela výslovně a jasně tím zjevuje, že od toho okamžiku je Otec zvláštním způsobem Otcem nejen Jemu, ale také apoštolům a všem, kteří uvěřili, a uděluje tak tento nevýslovný dar těm, kteří ke Kristu patřili a za které Ježíš zemřel. Je to tedy důsledek Ježíšovy smrti a vzkříšení. Tím nám Ježíš předává ten největší dar, jaký jsme vůbec mohli v životě přijmout. Tuto svoji důvěrnost s Otcem. Od té chvíle my můžeme bez obav říkat Bohu: „Abba, Otče“. *(pokračování příště)*

BOŽÍ SLOVO – POKRM PRO DUŠI NA KAŽDÝ DEN

Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesedává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Ž 1, 1-2

KVĚTEN 2012

1. ÚT	Gn 1,26-2,3; Zl 90(89); Mt 13,54-58	17. ČT	Sk 1,1-11; Zl 47(48); Ef 1,17-23; Mk 16,15-20
2. ST	Sk 12,24-13,5a; Zl 67; Jan 12,44-50	18. PÁ	Sk 18,9-18; Zl 47; Jan 16,20-23a
3. ČT	1Kor 15,1-8; Zl 19(18); Jan 14,6-14	19. SO	Sk 18,23-28; Zl 47; Jan 16,23b-28
4. PÁ	Sk 13,26-33; Zl 2; Jan 14,1-6	20. NE	Sk 1,15-17.20-26; Zl 103(102); 1Jan 4,11-16; Jan 17,11b-19
5. SO	Sk 13,44-52; Zl 98; Jan 14,7-14		
6. NE	Sk 9,26-31; Zl 22(21); 1Jan 3,18-24; Jan 15,1-8	21. PO	Sk 19,1-8; Zl 68; Jan 16,29-33
7. PO	Sk 14,5-18; Zl 115; Jan 14,21-26	22. ÚT	Sk 20,17-27; Zl 68; Jan 17,1-11a
8. ÚT	Sk 14,19-28; Zl 145; Jan 14,27-31a	23. ST	Sk 20,28-38; Zl 68; Jan 17,11b-19
9. ST	Sk 15,1-6; Zl 122; Jan 15,1-8	24. ČT	Sk 22,30;23,6-11; Zl 16; Jan 17,20-26
10. ČT	Sk 15,7-21; Zl 96; Jan 15,9-11	25. PÁ	Sk 25,13b-21; Zl 103; Jan 21,15-19
11. PÁ	Sk 15,22-31; Zl 57; Jan 15,12-17	26. SO	Sk 28,16-20.30-31; Zl 11; Jan 21,20-25
12. SO	Sk 16,1-10; Zl 100; Jan 15,18-21	27. NE	Sk 2,1-11; Zl 104(103); Gal 5,16-25; Jan 15,26-27;16,12-15
13. NE	Sk 10,25-26.34-35.44-48; Zl 98(97); 1Jan 4,7-10; Jan 15,9-17		
14. PO	Sk 1,15-17.20-26; Zl 113(112); Jan 15,9-17	28. PO	1Pt 1,3-9; Zl 111; Mk 10,17-27
15. ÚT	Sk 16,22-34; Zl 138; Jan 16,5-11	29. ÚT	1Pt 1,10-16; Zl 98; Mk 10,28-31
16. ST	Rim 8,31b-39; Zl 69(68); Mt 10,17-22	30. ST	1Pt 1,18-25; Zl 147; Mk 10,32-45
		31. ČT	Sof 3,14-18; Iz 12; Lk 1,39-56

PRAVIDELNĚ

- každou neděli v 19 h Velká zpěvárna - setkání Společenství pro Ježíše
- PROGRAM NEDĚLNÍCH SETKÁNÍ SPOLEČENSTVÍ PRO JEŽÍŠE:**
- 6. 5.: 1. neděle v měsíci: s modlitbou za fyzické a vnitřní uzdravení
 - 13. 5.: 2. neděle v měsíci: s modlitbou za evangelizaci Kroměříže
 - 20. 5.: 3. neděle v měsíci: společné slavení desátku pro Ježíše s modlitbou za hmotné potřeby, prosperitu, zaměstnání aj.
 - 27. 5.: 4. neděle v měsíci: s modlitbou za evangelizační aktivity Společenství

PŘIPRAVUJEME

• Pro zájemce o společně strávenou dovolenou nabízíme pobyt v Beskydech od soboty 30. 6. do soboty 7. 7. 2012. Gruň - chata sv. Josefa (Bílý kříž, Visalaje, Švarná Hanka, Chyža, Lysá hora, Staré Hamry). Informace: A. a V. Šimordovi tel. 573 361 040, 732 724 568, simorda@post.cz nebo www.izrael.kromeriz.cz/Grun

PŘIMLOUVEJTE S NÁMI

Každé úterý od 18 h v kapli sv. Tadeáše chválami přimlouváme za milost obrácení pro nás, pro naše rodiny, pro naši farnost, pro naše město a za úmysly nás a našich přátel předložené k přimluvné modlitbě. Podle možností se každé úterý i postíme na stejný úmysl.

POVZBUZENÍ: BŮH POTŘEBUJE SVĚDKY!!!

Zpravodaj Brána je distribuován ZDARMA na povzbuzení v rozhodnutí vytvářet „Brány“, tj. malá křesťanská společenství. V případě zájmu o pravidelný odběr pište, volejte, faxujte, mailujte. Za dobrovolné příspěvky na poštovné děkujeme. Číslo účtu: 1421675369/0800. Doklad o daru, či fakturu na reklamu na internetu na požádání vystavíme. Adresa: Porta futura o.s. Velké nám. 48, 767 01 Kroměříž. Informace o akcích pořádaných Společenstvím pro Ježíše na tel.: 603 231 601 nebo tel.fax: 573 336 936, e-mail: brana@email.cz, www.Jezis.cz. Evidenční číslo: MK ČR E 13849